

סרטים

מסע יוליסס

יוליסס (גורדון, תל-אביב; אנגליה) לא קראתם את יוליסס. תודו. אל תתביישו. או לפחות לכו לראות את הסרט ותקבלו מושג מה על היצירה הספרותית הגדולה של דורנו. גיימס ג'ויס מתאר יום אחד בחייהם של אנשים בני המעמד הנמוך בדאבלין, כפי שהוא נראה כלפי חוץ, וכלפי פנים: בדרך של זרם התודעה שהוא המציא. האסוציאציות יות העוברות כמוח הגיבורים, בתת-ההכרה שלהם. תמונות ילדים, זכרונות, דמיונות. יוסף שטריק, שלקח על עצמו את התפקיד הקשה לעשות על פי זה סרט, הבין היטב את ג'ויס. דבר הקורה רק למעטים. הסרט שלו עצום. המימד הספרותי לא אבד בו. ועליו נוסף המימד הקולנועי. ההזיות התת-הכרתיות של היהודי הגרוף ובעל-ה"כרה ליאופולד בלום, מתוארים במונולוג פנימי גאוני של ג'ויס, ומלחיים בתמונות משגעות של שטריק. בלום הרואה את בלום כראשעירייה, כמלך. תיאורים פרברסיים הי מזכירים את פליני: בלום כגבר העומד ל-

פאספוס סטודיוס יוליסס - תוצרת

לנשאים בל"ג בעומר - עצה טובה מאמא

בקשי מכשירי בישול רק בחברת פזגו המציעה מבחר עשיר, ממנו תוכלי לבחור את המכשיר לפי תקציבך וטעמך האישי.

בקשי מכשיר רק בחברת פזגו המצטיינת בשרות טוב ואספקת גז סדירה.

זכרי שחברת פזגו מעניקה הנחה מיוחדת לזוגות נשאים!

חברת פזגו מציעה לנשאים עד ל"ג בעומר מכשירים משוכללים במחירים מיוחדים!

אושאה זרמות-חלומות ב"יוליסס" המון גטרות מילוליות

משפט על ניאוף, כנואף שנסחף מסרסות אותו, וכו'... אסור לנסות לחאר את זה. צריך לראות, לשמוע.

יש בסרט פיוט עוצר-נשימה, הומור מטרף-משגע, טקסט של ג'ויס שאינו זקוק כבר לסופרלטיביות. תאור נוקב של בעיית האנושיות שמיות, מישחק כביר, והמון המון גסויות מילוליות. ובקשר לזה אין טוב מאשר לציטט את ג'ון וולסי, השופט שהתיר את היאסור על פירסום הספר בארצות-הברית: "ג'ויס הותקף כל-כך הרבה כיוון שהיה נאמן לטכניקה שלו, שבה ניסה לתאר ב"כנות על מה הדמויות שלו חושבות". אומר השופט, בין השאר: "ובמהחשב עם זה, צריך תמיד לזכור שהסכיבה שלו היתה אירית, והעונה - אביב".

ברכי נפשי את אדוני

סופה של נערה (מקסיס, תל-אביב; צרפת) פעם בהרבה שנים קורה לבן-אדם שהוא יוצא מסרט וחושב: "כמה שטוב לזה יות בעולם שבו נעשים דברים כאלה". זה קורה לעיתים רחוקות מאוד. אחרי אלכסנדר נייבסקי או האנייה פוטיומקין של איזני שטיין. אחרי גונבי-האופניים או אומברטו של דה-סיקה. אחרי הזעקה או המידבר הי אדום של אנטוניוני. אחרי שבעת הסמור-אים, או איזה סרט של פליני או ברגמן. זה קורה גם אחרי מושט, או בעברית גורלה של נערה, של רוברט ברטון.

לא שהסרט מעורר שימחה. להיפך. הוא מדכא עד מוות. אפור. בלי תקווה. ובכל זאת יוצאים ממנו עם התרוממות-נפש גדולה יותר מאשר לאחר אלף קומדיות צרפיות ואמריקאיות.

זהו סרט מפליא. יש בו הסיפור הכי סנטימנטלי-בנאלי שיכול להיות. סיפור על נערה שהאמא שלה עומדת למות. האבא שלה שיכור. הילדים בבית-הספר מנדיים או-תה. היא שונאת את כולם. כולם שונאים אותה. ויום אחד, היא נאנסת בביקתת-היער. למות, אבל בשקט. הטיפול שקיבל הסיפור הזה הוציא ממנו את כל הסממנים שלו. וגם דברים אחרים שאדם רגיל לר-אות בקולנוע. רוברט ברטון, גאון-הקולנוע הזקן, ביטל את היאלוגים, ביטל את הי-

(המשך בעמוד 26)

המבחר העשיר והמודרני של מכשירי פזגו המשוכללים. השירות היעיל. האמין והמהיר ואספקת הגז הדייקנית-הם ערובה לכך כי

על **פזגו** יכולים לסמוך

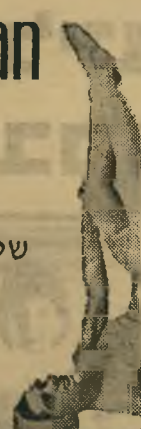
רכוש מכשירים ניידים של פזגו / כיריים. גריל. מנורה - לפיקניק. למרפסת ולגן

PAZGAS

depilan

דפילן
להורדת
שיער מיותר
באיכות
שוויצרית
vitamol

המנוי -
קיבלת
חשבוך,
נא פרע
אותו בחקדם.